

Túžba duše

Ako asi všetci vieme, vesmír je nekonečný. No čo asi neviete je, že vo vesmíre kedysi dávno bola planéta Čivlung. Planéta Čivlung bola síce malá, ale nie ďaleko od Zeme.

Čivlung mala aj obyvateľov, volali sa Gerlotati a boli veľmi mierumilovní. Ich telá vyzerali podobné ľudským, až nato, že nemali vlasy, mali veľmi špicaté uši a ich koža bola veľmi bledá. Gerlotati nevedeli prejavovať pocity, takže keď medzi sebou komunikovali, vždy takým spôsobom, že otvorili dľaň, nad ktorou sa vznášala perla, a podľa toho, akej bola farby, vedeli, s akou emóciou komunikujú (napr.: modrá - radosť, červená - hnev atď.).

Na celej planéte všetci rozprávali len jedným jazykom a ten bol ich. Volal sa Gerlatin. No tým, že Gerlotati mali nejaké informácie o Zemi, tak sa poniektorí učili aj angličtinu. Medzi nich patrila aj Gerlotatiánka Orlea.

Orlea mala tri roky, no tým, že nie je človek, mala vyššie IQ. Orlea žila so svojou mamou a otcom v najväčšom meste celej Čivlung. Boli veselá malá rodinka s milými susedmi, no to sa však jedného dňa všetko zmenilo. Večer ako každý iný si išla Orlea ľahnúť, jej oco a mama jej nechali svoje perly pri posteli, dali jej pusku na čelo a šli do obývačky. Orlea sa však okolo polnoci zobudila na obrovský rachot. Pretrela si oči, posadila sa na posteľ a vzala si do dlane svoju a jej rodičov perly. Zrazu počula hlasné búchanie na dvere bytu, jej mama vbehla do jej izby s plášťom v ruke. Plášť jej hodila cez hlavu a s celou silou si Orleu pritisla k sebe. V plášti Orlea vyzerala celkom ako človek.

„Mami?“ povedala Orlea zmätene.

„Neboj sa, zlatko, mamka a ocko ťa ľúbia, buď statočná.“

Zrazu bolo počuť obrovský buchot do dverí a silný vzdych Orleinho otca. Do Orleinej izby vošli dve neznáme postavy, jedna ukázala prstom na Orleinu mamu. Neznáma postava chytila Orleinu mamu za ruky a ťahala ju so sebou. Orlea sa jej však silno držala.

„To je človek!“ zvolala jedna postava a odtiahla Orleu od jej mamy. Vtedy si Orlea uvedomila, kto tie dve postavy sú. Boli to ľudia, rozmýšľala Orlea, ľudia, ktorí cestujú po vesmíre... astronauti!

„David, tí mimozemšťania to dieťa určite uniesli!“ zvolal jeden astronaut.

„Ako vlastne dýcha?“ opýtal sa druhý astronaut.

„Ja neviem, asi mu tí mimozemšťania dali nejakú látku na dýchanie, či čo.“

„Asi tak..“

„Chod' za ním, Michal, musí byť zmätené.“

Orlei došlo, že sa volajú Michal a David. Michal sa pomaly priblížil k Orlei.

„Ahoj, ako sa voláš?“ povedal čo najmilším hlasom.

„Volám sa Orlea.“

„No pod', Orlea, vezmeme ťa domov.“

„Ale mne sa tu páči,“ povedala Orlea vystrašene.

„No, Orlea, tu nepatríš.“

„Mmm, no dobre,“ odpovedala s vedomím, že nemá na výber.

Astronauti ju vyviedli z jej domu a Orlea v zhrození sledovala, čo sa stalo v jej krajine. Všetky domy boli roztrieštené a Gerlolati sa z nich pomaly snažili vyliezť. David sa pozrel na Orleu a otvoril dľaň.

„Tu máš cukrík,“ povedal David.

„To nevyzerá ako cukrík,“ odvrkla Orlea.

„Ale toto je pozemský cukrík,“ zaklamal.

Orlea s nechut'ou vzala „cukrík“ a zhltna ho. Na začiatku nič necítila, no po chvíľke sa jej začalo ťažko chodiť. Pomaly jej začali ochabovať svaly a než to vedela, spala. Keď sa prebudila, hneď si skontrolovala dľaň, no našťastie tam stále boli jej a rodičov perly. Rozhliadla sa okolo. Všade boli biele steny, biely stolík, biele ležadlo, v ktorom ležala, a biele periny. Do miestnosti vstúpil doktor, ktorý jej oznámil, že je zdravá, ale je šokovaný, že „človek“ ako ona má takú zvláštnu stavbu tela, no aj tak jej gratuluje, že prežila cestu „späť“ na Zem. Nakoniec jej oznámil, že je vo všetkých novinách. Nato bola Orlea presunutá do sirotinca...

V sirotinci boli deti zlé, pre Orleu až nechutné, no zvykla si. Čím staršia bola, tým viac však vyzerala ako Gerlolatkyňa, takže si svoje špicaté uši stále zakrývala čiapkou a musela si častejšie strihať nechty ako ostatní, lebo Gerlolati majú dlhé nechty, No deti sa jej aj tak posmievali, že vyzerá ako biela krieda. Po roku a pol si ju však adoptovala ľudská rodina.

Orlea sa bála, no zároveň tešila. Pred sirotincom zastalo auto a z neho vybehol naradovaný pán. Otvoril svojej manželke dvere auta a hneď ako si všimol Orleu, pribehol k nej.

„Ahoj, ty si Orlea, že?“ povedal jej s úsmevom.

„Áno.“

„No ahoj, Orlea, ja som William a my si ťa chceme adoptovať.“

„Áno, o tom viem, som veľmi rada, že si ma adoptujete,“ odvetila a snažila sa myslieť pozitívne. Zatiaľ čo Williamova manželka pomaly došla k nim, Orlea si všimla, aké drahé oblečenie majú.

„To toto je to dieťa z vesmíru?“ opýtala sa Williamova manželka.

„Áno... Orlea, toto je Margréta, moja manželka,“ povedal William.

„Rada vás spoznávam,“ povedala Orlea čo najslušnejšie.

„Mhm mhm, aj ja teba...“ odpovedala Margréta pyšne.

„Tak ted poďme,“ povedal William so snahou zlepšiť atmosféru.

Orlea sa rozlúčila s paňou, ktorá pracovala v sirotinci, a naskočila do auta. Po ceste v aute si Orlea všimla, ako neprijemne a pyšne sa Margréta správa, nepáčila sa jej. Keď došli do cieľa, Orlea bola šokovaná. Mali dvojposchodový dom s veľkou záhradou, strieborným plotom a obrovskou fontánou. Vyšli z auta a William zaklopal na dvere. Otvorila ich nejaká päťdesiat či šesťdesiatročná pani.

„No vitajte, tak toto je tá mladá slečna, ktorú ste vzali?“ opýtala sa staršia pani.

„Áno, mami, volá sa Orlea,“ povedala Margréta sucho.

„No ahoj, Orlea, ja sa volám Mária, som Margréta mama a bývam neďaleko na kopci v malom domčeku,“ povedala milým hlasom.

„Rada vás spoznávam, pani Mária,“ povedala Orlea slušne.

„Oh, zlatko, tykaj mi,“ zasmiala sa Mária a pustila ich dnu. William ju zaviedol do obývačky, kde na gauči sedelo asi štyri či päťročné dievča a žuvalo žuvačku. Dievčatko hneď zoskočilo z gauča a pribehlo k nim, no rýchle pribrzdila, keď videla Orleu.

„Toto je moja sestra?“ opýtala sa s úškrnom.

„Áno, toto je Orlea,“ odpovedal William.

„Ahoj,“ pozdravila kamarátsky Orlea.

„Orlea... máš zvláštne meno, no ja sa volám Lily.“

„Lily, ukáž Orlei jej izbu,“ prikázal Lily William.

Lily chytila Orleu za ruku a vyviedla ju hore schodmi. Na hornom poschodí boli štyri izby. Prvá bola spálňa, druhá Lilina izba, štvrtá wc a tretia Orleina izba, kde Lily Orleu zaviedla.

Hneď oproti dverám boli okná, pri ktorých bola posteľ, vedľa postele bol nočný stolík, na ktorom bola lampa, pár kníh, ktoré jej dal William, keby sa nudila. Oproti nočnému stolíku bol veľký písací stôl s ceruzkami, farbičkami a fixkami. Bola na ňom ďalšia lampa. Na kraji stola bol malý make-up set so zrkadielkom, to bolo od Margréty. Oproti oknám bola skriňa na oblečenie a to bolo všetko. V izbe toho veľa nebolo, no Lily povedala, že izbu ešte len vyzdobia, len chceli vedieť, aký je jej štýl.

Zbytok dňa Orlea strávila s Máriou. Rozprávali sa o všetkých veciach a Orlea veľmi rýchlo zistila, že s ňou rada trávi čas. Mária ukázala Orlei, presne kde býva, aby vedela, kde má ísť, kebyže ju chce prísť navštíviť. Večer Mária odišla domov a Orlea strávila večer s Margrétou, Lily a Williamom. Celý čas Orlea cítila, ako Margréta a Lily chcú, aby už išla spať. Orlea dojedla čo najrýchlejšie a odišla si ľahnúť. V posteli si držala svoje a jej rodičov perly v dlani a hlboko rozmýšľala. Jej myšlienky boli pretrhnuté hádkou na prvom poschodí.

„Prečo vyzerá tak divne?! Ja nebudem mať škaredú sestru!“ kričala Lily

„Ale, Lily, áno, súhlasím, ale ide o to, že sme jediná rodina, ktorá má vzácne decko z vesmíru,“ utíšila ju Margréta.

„No... predsa o to... nejde, nie? Je zlatá a veľmi milá... Lily, vždy si chcela sestru!“ snažil sa ich prekričať William.

Orleu to však nemohlo rozplakať, nebrala si príliš k srdcu túto rodinu, takže ju ich názor na ňu až tak nezaujímal, bola však rada, že William sa jej zastával. Chytila si perly silnejšie do dlane a pomaly zaspávala. Ráno sa prezliekla do oblečenia, ktoré bolo pripravené v skrini, a šla dole schodmi do kuchyne, kde varil raňajky William.

„Dobré ráno, Orlea, vyspala si sa dobre?“ pozdravil ju s úsmevom.

„Dobré ráno, áno, vyspala som sa do ružova,“ odzdravila Orlea.

Po schodoch pomaly prišla Lily a po nej Margréta. Všetci si sadli za stôl a William im naservíroval raňajky. Počkali, až si William sadne, a začali sa rozprávať a jesť. Orlea pomaly zisťovala, aká je to bohatá rodina - Margréta je modelka a William je učiteľ na strednej škole.

Zrazu sa reč zvrtila na tému „škola“ - o mesiac mal začať školský rok a dievčatá už mali vek na štúdium. Lily chcela ísť na súkromnú školu, no Orlea chcela ísť do verejnej školy, lebo verila, že tam si ľahšie nájde kamarátov. Rodičia súhlasili s Orleovým nápadom, a tak prihlásili obidve dievčatá do verejnej školy.

O mesiac obidve nastúpili do školy. Chodili do tej istej triedy, no Orlea bola introvertný typ, takže so „zháňaním“ kamarátov to nebolo také jednoduché. Na rozdiel od Lily, ktorá sa kamarátila s polovicou triedy. Orlea však vďaka svojmu gerlolatskému mozgu bola oveľa chytrejšia ako zvyšok triedy, a tak ju dali do o rok vyššej triedy. Avšak tam si našla iba jednu kamarátku, ktorá k nej prišla sama a opýtala sa ako prvá, či sa s ňou chce skamarátiť.

Skoro každý deň po škole chodila Orlea k Márii. Rada s ňou trávila čas hlavne preto, lebo Mária zbožňovala vesmír. Každý deň čítala knihy o vesmíre a nie sci-fi, ale skutočné. Dokonca sa spolu rozprávali aj o Čivlung a Gerlolatoch, lebo to Máriu zaujímal najviac. Orlea sa pri nej cítila bezpečne a dokonca sa od nej naučila, že starší Gerlolati vedia meniť

farby, sú veľmi odolní nízkym aj vysokým teplotám a vedia skákať do výšky až niekoľko kilometrov.

Doma to zase až tak dokonalé nebolo... po pár týždňoch sa Margéte podarilo Williama presvedčiť, aby mohla na Orlee uskutočniť premenu, lebo viditeľne sa hanbila za jej výzor. A tak jeden deň Margréta vzala Orleu do kúpeľne a začala na nej pracovať. Dala jej parochňu, zvýraznila jej obočie a naštylizovala vlasy tak, aby zakrývali jej špicaté uši.

Večer začala Orlea rozmýšľať, či niekomu povie, že je Gerlolatka, no zatiaľ verila len Márii.

Prešiel rok. Raz William vzal Orleu do petšopy a tam si kúpila malú svetlozelenú žabku. Dala jej meno Oira lebo chcela, aby mala podobné meno tomu jej. Až vo štvrtom ročníku si Orlea prvýkrát našla viacerých kamarátov (okrem žabky...). Našla si najlepšiu kamarátku Rebeku a štyroch či piatich ďalších kamarátov.

Po dvoch rokoch sa Orlei začal páčiť chlapec z ďalšej triedy. Často sa spolu rozprávali a Orlea prvýkrát zacítila taký zvláštny pocit. Jeden deň po škole prišla Orlea k Márii na návštevu. No Mária len smutne sedela v kresle.

„Čo sa deje, Mária, prečo vyzeráš tak smutne?“ opýtala sa Orlea.

„No vieš, Orlea, mojím snom vždy bolo byť astronautkou, jasné, všetci sa nad mojím nápadom smiali a teraz sa nad ním smejem aj ja, no... stále... bolo by to krásne vidieť vesmír vo vesmíre, bolo by to tak magické... no čo už, tu na Zemi mi toho veľa neostáva.

„No vieš, Mária, už som sa ti dlho s niečím chcela zveriť...“ povedala nervózne Orlea.

„No čo, zlatko, čo máš na srdci?“ opýtala sa zvedavo Mária.

„No, vieš... že som z vesmíru...“

„No jasné, že viem, nevolajú ťa vesmírne dieťa hádam pre srandu?“ zasmiala sa Mária.

„No pravda je, že... že no... ja nie som človek! Som Gerlolatka,“ povedala s úľavou Orlea.

„Aaaaach, Orlea, ja som vždy vedela, že si v niečom výnimočná, no neboj, tvoje tajomstvo je u mňa v bezpečí, som rada, že si sa mi zdôverila... povedz mi niečo o tvojom živote na Čivlung,“ povedala nadšene Mária.

“Rada... babi,“ odpovedala Orlea a sadla si vedľa Márie. Na Márii bolo vidno, že je rada, že ju Orlea oslovila „babi“ a začali sa rozprávať o Orleinom živote a o pravde, ako sa dostala na Zem.

Už bol koniec školského roka a Lily prišla za Orleou s prekvapivo usmievacou tvárou (bolo to podozrivé, lebo už dlhšie mala Orlea pocit, že Lily na ňu žiarli).

„Čus, Orlea, to tričko ti strašne sluší,“ povedala Lily falošne.

„Ummm, ďakujem,“ poďakovala Orlea podozrievavo.

„Noo, Orlea, viem, že ti ide matematika a mne vôbec, a vieš, zajtra mám záverečný test, tak mi napadlo... že ty už si ho písala...“

„Prepáč, Lily, ale nie, nedám ti odpovede na test, mala si sa naučiť,“ odpovedala sucho Orlea.

„Ale, pff, ved' ťa to nezabije! Dáš mi len odpovede, nič viac nechcem, len pomoc od svojej milej sestričky!“ presviedčala ju Lily.

„Prepáč, ale nie, je päť hodín, máš ešte plno času, aby si sa to naučila,“ povedala Orlea a pomaly išla do svojej izby.

„Ty, ty... nevďačnica! Naša rodina si ťa adoptuje a ty nevieš ani jednu užitočnú vec urobiť!!!“ kričala na ňu Lily. Orlea ju ignorovala a zamkla sa v izbe, celý večer tam strávila, čítala si, až kým nezaspala.

Na ďalší deň v škole s hnevom prišla Lily k Orlei na chodbu.

„Prepáč, ale kvôli tebe som dostala štvorku,“ povedala Lily a než si Orlea uvedomila, čo sa deje, Lily jej pred všetkými stiahla parochňu z hlavy. Všetci začali híkať a odsudzujúco pozeráť na Orleu. Niektorí žiaci začali vykrikovať „Haha! Má elfie uši!“ alebo „Fuuj! je plešatá!“ Orlea rýchle utiekla na WC. Od toho dňa sa jej všetci posmievali ako len mohli. Takto to šlo dva a pol roka, no Orlea sa nikomu nezdôverila. Dokonca aj jej najlepšia kamarátka Rebeka sa otočila proti nej.

Jeden deň po škole Orlea stretla chlapca, ktorý sa jej páčil - Charlieho. Charlie prišiel k nej a opýtal sa: „Môžem s tebou v súkromí rozprávať?“

Orlea prikývla a šli na ihrisko, kde nikto nebol.

„Umm, toto bude znieť divne, ale opýtam sa úprimne... si Gerlolatka?“ opýtal sa Charlie.

„Prečo sa pýtaš?“ odpovedala otázkou Orlea.

„No ja len, že vyzeráš jak jedna... a um... nie si sama...“

Orlea vedela že už nemá čo stratiť a tak odpovedala: „Áno...som.“

Charlie sa usmial, dal si dole kapucňu a pomaly sa jeho hnedá pokožka menila na bielu.

„Ty si tiež Gerlolat! povedala šokovane Orlea. Spoza kríku vyliezla Rebeka, ktorá ich tajne celý čas počúvala a dala si vlasy za svoje špicaté uši.

„Aj ja... povedala previnilo Rebeka, prepáč, že som k tebe bola taká zlá.“

Charlie pokračoval:

„Viete, chystá sa v tejto krajine odlet na Mesiac, asi tak o mesiac, viete, ak by sme to chytró naplánovali, mohli by sme im ukradnúť raketu a vrátiť sa na Čivlung!“

Bol to šialený nápad a mali naň len mesiac, no súhlasili, že to skúsia. Orlea sa zverila o tomto šialenom pláne Márii, ktorá ju v tom podporovala. Súhlasila, že svoju žabku Olu nechá u nej, lebo do vesmíru ju brať nebude. A tak sa teda rozhodli svoj plán uskutočniť! Naučili sa všetko o riadení rakety a vo veľký deň – v deň štartu rakety – začali konať.

Pomaly a opatrne sa vkradli do rakety. Usadili sa tam, všetko si začali pripravovať, až kým do rakety nemali prísť skutoční astronauti. Vďaka ich gerlolatksému IQ už mali všetko PERFEKTNE naplánované. Než sa astronauti stihli priblížiť k dverám rakety, oni odleteli. A u! to bol let! Traja 14-15 roční Gerlolati riadili raketu. Len tak tak sa im úspešne podarilo vyletieť zo Zeme do vesmíru. Raketa im však zrazu prestala fungovať, no ani to im však vôbec neprekážalo. Vyliezli z nej a ako už sme hovorili, Gerlolati vedia skákať do niekoľko kilometrovej diaľky, a tak začali skákať po hviezdach a malých planétach, až kým konečne nenatrafili na ich planétu. Aj by sa rozplakali, keby vedeli vyjadriť svoje emócie.

Ich planéta zase vyzerala ako predtým. Po tých rokoch si Gerlolati postavili nové domy a napravili skazu po ľuďoch. Gerlolati ich privítali s obrovskou radosťou. Orlea však už svojich rodičov nikdy nevidela. Keď mala Orlea devätnásť rokov, Gerlolati pre ňu postavili raketu. Na nej sa Orlea vrátila na Zem pre jedinú vec, z jediného dôvodu. Vrátila sa po svoju nebiologickú babku Máriu. Mária bola v šoku a od radosti sa rozplakala, keď uvidela Orleu. Orlea vzala Máriu zo Zeme na svoju planétu, kde nakoniec strávila svoje posledné dni.

„Ďakujem, Orlea, že si ma sem priviezla, vždy toto bol môj sen - byť vo vesmíre. Splnila si **túžbu mojej duše,**“ a to boli jej posledné slová.